

Arrest

nr. 111 595 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 7 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging, de beginselen van behoorlijk bestuur, het fair play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van het tweede middel naar dit artikel verwijst en aangaande artikel 8 van het EVRM dat zij in haar uiteenzetting van het vierde middel slechts naar dit artikel verwijst, maar dat zij voor beide artikelen nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden, zodat deze onderdelen van de betrokken middelen onontvankelijk zijn.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt haar niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Bovendien weigerden zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 november 2011 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 februari 2012 bij arrest met nummer 76 350 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Daar waar zij verwijst naar de medische problematiek van haar zoon en verwijst naar medische attesten, dient te worden vastgesteld dat zij de betrokken medische attesten hoe dan ook niet bijbrengt. Daar waar zij verwijst naar een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in het kader waarvan op 22 oktober 2012 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, waarvan het hiertegen ingestelde beroep nog hangende is bij de Raad, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 26 oktober 2012 voornoemde aanvraag niet meer hangende was en vervolgens dat in het kader van het beroep tegen voornoemde beslissing van 22 oktober 2012 bij arrest met nummer 100 451 van 3 april 2013 de

afstand van geding werd vastgesteld, blijktens de gegevens waarover de Raad beschikt omwille van de intrekking van de bestreden beslissing. Voor zover nog geen nieuwe beslissing met betrekking tot voornoemde aanvraag werd genomen, kan erop gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar vermelde medische toestand van haar zoon, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aantoonst."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 juni 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en stelt nog steeds belang te hebben, gezien de problematiek van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer bij een volgend bevel. Er is een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende, een werkelijk rechtsmiddel hierbij is nodig, het bevel riskeert daar een einde aan te maken.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 27 augustus 2013 waarbij zij aangeeft te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en stelt nog steeds belang te hebben, gezien de problematiek van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer bij een volgend bevel en waarbij zij erop duidt dat er een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is en hierbij een werkelijk rechtsmiddel nodig is daar het bevel riskeert daaraan een einde te maken, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 3 juni 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Waar de verzoekende partij meent nog steeds over het vereiste belang te beschikken bij huidige vordering omwille van “*de problematiek van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer*” bij een volgend bevel, merkt de Raad op dat dit slechts een theoretisch, minstens hypothetisch en onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk een “*volgend*” bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen in hoofde van de verzoekende partij, kan de verzoekende partij hiertegen beroep instellen bij de Raad en haar grieven in dit kader uiteenzetten. Deze kritiek is niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) van 26 oktober 2012 aan de orde is. Met een verwijzing naar de loutere bewering zich ten opzichte van “*een volgend bevel*” in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken. Waar de verzoekende partij aangeeft dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is en menen dat “*hierbij een werkelijk*

rechtsmiddel nodig is daar het bevel riskeert daaraan een einde te maken" en voor zover zij hierbij doelt, zoals in de beschikking van 3 juni 2013 werd vastgesteld, op de aanvraag om medische redenen waaromtrent op 22 oktober 2012 een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen en waarbij ingevolge het beroep van de verzoekende partij tegen deze beslissing bij arrest met nummer 100 451 van 3 april 2013 de afstand van geding werd vastgesteld, blijktens de gegevens waarover de Raad beschikt omwille van de intrekking van voormelde beslissing, geldt hetzelfde. Immers komt het hypothetisch voor te dezen te opperen als zou de op heden voorliggende bestreden beslissing een einde "*riskeren*" te maken aan een werkelijk rechtsmiddel, waaraan zij in de huidige stand van het geding overigens onmogelijk kan aantonen reeds nood te hebben, tegen een toekomstige beslissing omtrent een nu nog hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts kan er nog op gewezen worden dat het voeren van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, - een procedure die schriftelijk is -, niet inhoudt dat de verzoekende partij persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de voortgang en terechtzitting, zodat niets belet dat de procedurele rechten van de verzoekende partij (vanuit het buitenland) kunnen worden gevrijwaard. De verzoekende partij kan zich overeenkomstig artikel 39/56 van de vreemdelingenwet ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door haar raadsman, die haar belangen ter terechtzitting kan behartigen.

Volledigheidshalve wordt daarnaast nog opgemerkt dat in de mate waarin de verzoekende partij hierbij doelt op de medische problematiek van haar zoon, zoals aangehaald in het verzoekschrift, hetwelk zij middels het volharden ter terechtzitting lijkt te hernemen, en voor zover in dit kader al daadwerkelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn ingediend, dat in de beschikking van 3 juni 2013 evenzeer uitdrukkelijk werd vastgesteld dat zij slechts heeft verwezen naar medische attesten die zij niet heeft bijgebracht. De verzoekende partij toont zodoende niet aan dat nog een dergelijke aanvraag hangende zou zijn (geweest) op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden, is het duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting mede beperkt tot het loutere volharden in haar verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 3 juni 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 7 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*", van het fair play beginsel en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET